

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **žalobkyně: B.K., nar. „X“, bytem „X“**, zastoupena: Mgr. Jaroslav Topol, advokát, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 14.7.2014, č.j. KrÚ 46362/2014/ODSH/8,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 19.5.2024, č.j. MAG-12B-688/SSÚ-2014-IV, jímž byly zamítnuty její námitky proti záznamu dvanácti bodů v bodovém hodnocení řidiče. Žalobkyně odůvodnila žalobu následujícím způsobem:

Předně žalobkyně uvedla, že oba správní orgány postupovaly „v příkrém rozporu s právem na spravedlivý proces, jak jej chápe čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod“. Dále žalobkyně konstatovala, že „postoj“ žalovaného i správního orgánu prvního stupně byl vyjádřen v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ze kterého citovala část o tom, že žalobkyně po nahlédnutí do spisu nereagovala, námitky nedoplnila, a že správní orgán prověřil záznamy bodů registrů řidičů, porovnal nesoulad údajů jednotlivých oznámení o uložení pokuty se záznamy v registru řidičů a dospěl k závěru, že tyto záznamy byly v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem o silničním provozu, a že správní orgán nemá pochybnosti o správnosti provedených záznamů v bodovém hodnocení. Podle názoru žalobkyně správní orgán „popírá samotný princip, smysl a účel řízení o námitkách“. K tomu odkázala na judikaturu ESLP, kterou citovala v žalobě, a dle které se považuje odnětí řidičského průkazu za trestní obvinění ve smyslu čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“). Dále uvedla, že zde platí právní domněnka per analogiam k odvolání dle § 82 odst. 2 správního řádu, že když v odvolání není uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Podle názoru žalobkyně tedy „byla řádně podána námitka, kdy žalobce nesouhlasí se zápisem do karty řidiče, a to ve všech zapsaných bodech.“ Správní orgán měl tedy z úřední povinnosti přezkoumat rozhodnutí, v tomto konkrétním případě, zápisy bodů, a to „per analogiam k § 89 odst. 2 správního řádu“. Závěry žalovaného o tom, že žalobkyně nijak nereagovala a námitky nedoplnila, jsou zcela liché, nepřiléhající a zejména v rozporu s platným právem a s „recentním“ výkladem. Správní orgán byl povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena a zajistit způsobilé podklady pro zápis bodů do karty řidiče. Žalobkyně odkázala na judikaturu NSS (ve věci sp. zn. 5As 39/2010, 7As 94/2012). Dále uvedla, že vzhledem ke skutečnosti „že jde o trestní obvinění, je důkazní břemeno na správním orgánu, a rozhodně neplatí, že se žalobce jako účastník řízení v trestním obvinění musí jakkoliv vyvinít.“ Žalobkyně jako účastník správního řízení nebyla seznámena s podklady pro rozhodnutí správního orgánu, z čehož plyne, že podávání jiných námitek, než té, že si není vědoma spáchání přestupků, je zcela absurdním požadavkem správního orgánu na zajištění důkazů. Žalobkyně neměla možnost napadnout důkaz, který ji nebyl předložen, jedná se tedy o „zatajený důkaz“. Požadavek konkretizace námitek proti jednotlivým rozhodnutím, resp. jejich správnosti, jako podkladu pro zápis bodu do karty řidiče, je požadavkem „vysoce absurdním“, který je zjevnou „svévolí“ žalovaného. Žalovaný de facto aproboval jednání ultra vires správního orgánu prvního stupně žalovaného, který převrací důkazní povinnost ze správního orgánu na žalobce jako účastníka řízení o trestním obvinění. Dále žalobkyně citovala z judikatury NSS (ve věci sp. zn. 3As 19/2011), podle které správní orgán při provádění záznamů v registru řidičů je povinen zabývat se námitkou řidiče, že přestupek vůbec nespáchal. Záznam bodů není pouze evidenčním úkonem, jde o úkon správní, k tomu žalobkyně uvedla další judikaturu NSS. Navrhla, aby soud žalované rozhodnutí, včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na žalované rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námítky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkouvá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkouvá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkouvávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přešůpek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací – srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit

rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivit a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže

proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypovídá (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Předmětem žalovaného rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím správního orgánu jeden celek, je rozhodnutí o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123a - § 123f zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění, dále jen „zákon o silničním provozu“). V řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů správní orgán zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden.

Jedná se o logický důsledek zásady presumpce správnosti aktu orgánů veřejné moci, dle které se má za to, že akt orgánů veřejné moci je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídanou formou prohlásí tento akt za nezákonný a zruší jej. Presumpce správnosti se netýká pouze aktů nicotných (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 5.5.2004, sp. zn. II. ÚS 770/02, nálezy Ústavního soudu ze dne 25.9.2008, sp. zn. II. ÚS 519/08, či též rozsudek NSS ze dne 22.5.2008, č.j. 6As 45/2005-188). Jiný postup není ani možný, neboť nelze připustit, že by správní orgán rozhodující o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů měl např. přezkoumávat správnost či zákonnost rozhodnutí soudu. Interpretaci dospívající k tomuto výsledku je tedy nutno kategoricky vyloučit, neboť by vedla k absurdním nepřijatelným důsledkům, kterých mohl rozumný zákonodárce stěží chtít dosáhnout (presumpce racionálního zákonodárce). Správní orgán rozhodující o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je proto oprávněn zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem, a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze k zákonu o silničním provozu, obsahující bodové hodnocení jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 6.8.2009, č.j. 9As 96/2008-44). Tento závěr vyslovil i Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ve svém rozsudku ze dne 24.6.2009, č.j. 52Ca 10/2009-78, přičemž NSS se s tímto závěrem ztotožnil (srov. rozsudek NSS ze dne 6.8.2009, č.j. 9As 96/2008-44). Záznam bodů do průkazu řidiče je automatický převod, kdy správní orgán nepřezkoumává správnost rozhodnutí o přestupku, ale pouze zaznamenává na podkladě spisu příslušné body. Tato skutečnost vyplývá i z ust. § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu, který stanoví, že *„řidiči motorového vozidla, kterému byla za jednání zařazené do bodového hodnocení pravomocně uložena sankce za přestupek nebo trest za trestní čin, zaznamenaná příslušný obecný úřad obce s rozšířenou působností v registru řidičů stanovený počet bodů ke dni uložení pokuty v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek nebo trestu za trestný čin“* (srov. rozsudek NSS ze dne 22.12.2010, č.j. 1As 41/2010-106). Příslušný obecní úřad s rozšířenou působností pouze zaznamenává počet bodů řidiče, popř. provede opravu, jsou-li námitky řidiče odůvodněné v souladu s podkladovými materiály. V námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů **lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal**, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, případně že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů (srov. rozsudek NSS ze dne 22.12.2010, č.j. 1As 41/2010-106, dále i např. rozsudek NSS ze dne 24.8.2010, č.j. 5As 39/2010-76). V projednávané věci však žalobkyně sice námitky podala, ale **v nich vůbec netvrdila, že žádný přestupek nespáchala**. Proto byl správní orgán pouze povinen a oprávněn v řízení o námitkách přezkoumat pouze to, zda existují způsobilé podklady pro záznam, tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu, dále zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze k zákonu o silničním provozu, obsahující bodové hodnocení jednání (srov. výše uvedená judikatura, zejména rozsudek NSS ze dne 6.8.2009, č.j. 9As 96/2008-44). Z žádného judikátu či právního předpisu, které žalobkyně v žalobě citovala, nevyplývá, že by správní orgán měl postupovat jinak, tj. provádět nějaké další dokazování, přezkoumávat ex officio (z úřední povinnosti) rozhodnutí příslušných orgánů veřejné správy, postupovat per analogiam dle § 82 odst. 2 správního řádu atd. Nemohlo se tak jednat o žádný „zatažený důkaz“ či o postup správních

orgánů v rozporu s právem na spravedlivý proces. Pokud by měl soud přisvědčit argumentaci žalobkyně, že správní orgán „*je tedy z úřední povinnosti povinen přezkoumat rozhodnutí*“, tak by v podstatě musel správní orgán v námitkovém řízení se zabývat správností a zákonností pravomocných aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden. To by však musel zkoumat i otázku viny přestupce. Takový postup by byl nejen v rozporu s výše zmíněnou zásadou presumpce správnosti správních aktů, ale v podstatě by „*nutil*“ správní orgán rozhodující v námitkovém řízení zabývat se odpovědností žalobkyně za protiprávní jednání, tedy musel by opětovně posoudit otázku její viny. To už je zcela „*zcestný*“ názor nerespektující základní právní zásady, zejména zásadu *ne bis in idem*. Předmět uvedeného řízení o námitkách nelze ztotožňovat s předmětem řízení, ve kterých bylo rozhodováno o vině žalobkyně ze spáchání jednotlivých přestupků, a které slouží pouze jako podklady pro zápis bodu do karty řidiče. Lze jistě v obecné rovině souhlasit s odkazy žalobkyně na judikaturu ESLP (zejména Malige proti Francii, rozsudek ESLP ze dne 23.9.1998), když podle této judikatury se v případě bodového systému jedná o trestní sankci podle čl. 6 Evropské úmluvy. To však automaticky bez dalšího neznámá, že v řízení o námitkách v rámci bodového systému je povinen správní orgán *ex officio* přezkoumávat správnost a zákonnost pravomocných rozhodnutí jiných správních orgánů, kterými bylo již jednou rozhodnuto o odpovědnosti řidiče za protiprávní jednání způsobené nerespektováním pravidel silničního provozu. Nelze ani *per analogiam* aplikovat na takový postup správní řád, když v námitkovém řízení není řešeno odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vydaném v řízení o přestupcích, tedy nejedná se o pokračování jednoho téhož správního řízení, když předměty o těchto řízení jsou naprosto odlišné. Správní orgán v námitkovém řízení může pouze zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu, zda záznam registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým odkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Pouze v případě, že se v řízení o námitkách vyskytnou pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, tak je povinen správní orgán vyžádat si ještě další důkazy prokazující skutečnosti týkající se spáchání přestupku. K takovému postupu však může dojít pouze tehdy, **když řidič namítne, že přestupek nespáchal, nebo že si jej není vědom.** Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toho tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě, nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, příp. svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazující spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje (**srov. rozsudek NSS ze dne 4.1.2012, č.j. 3As 19/2011-74**). Ostatně obdobný závěr obsahuje i samotnou žalobkyni v žalobě citovaná judikatura, ze které vyplývá, že pouze pokud se vyskytnou v řízení o námitkách pochybnosti o údajích zaznamenaných v oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosažených počtů bodů, tak nelze z něj „*bez dalšího*“ vycházet (srov. žalobkyni citované rozsudky NSS ze dne 21.3.2012, č.j. 5As 118/2011-107, ze dne 24.10.2013, č.j. 4As 102/2013-38). Žalobkyně si však uvedené závěry NSS vykládá **zcela účelově**, když je názoru, že i bez konkretizované námítky zahrnující tvrzení o tom, že jako řidička přestupky nespáchala včetně jí navržených důkazů k těmto tvrzením, je správní orgán *ex officio* povinen v podstatě „*sám sobě*“ vyvracet jí v námitkovém řízení netvrzené a neprokazované, tedy vlastně neexistující, pochybnosti. Přece pokud žalobkyně podala námítky bez jejich zdůvodnění, tak to samo o sobě ještě bez dalšího neznámá, že tvrdí, že přestupky nespáchala. Nelze však pominout (jak žalobkyně činí), že o

její vině, tedy o spáchání přestupků, již bylo jednou pravomocně rozhodnuto. Proto když v námitkovém řízení, jehož předmětem není zkoumání její odpovědnosti za již jí realizovaná protiprávní jednání, vůbec netvrdila, že se těchto přestupků nedopustila, tak se nemůže až nyní „překvapeně“ divit, že správní orgán není povinen provádět ex officio dokazování týkající se určení této odpovědnosti (tato povinnost byla již splněna v přestupkovém řízení a nelze ji plnit dvakrát, to žalobkyní citovaná Úmluva či judikatura nikde neuvádí). Zde právě **vyčníká pochybení žalobkyně, když v podstatě účelově směřuje předmět, účel a smysl přestupkového řízení a řízení o námitkách. Nebyly to správní orgány, kdo „popřely samotný princip, smysl a účel řízení o námitkách“, to učinila až žalobkyně v předmětné žalobě.** Správní orgány nejsou povinny v řízení o námitkách vyvracet či potvrzovat samy sobě bez příslušné opory v konkrétních tvrzeních žalobkyně neexistující pochybnosti o spáchání přestupků, které rozhodně z pouhé skutečnosti, že byly podány námitky, nevyplývají. Řízení o námitkách je správním, nikoliv trestním řízením. Žalobkyní uvedený postup je jen možný v případě podání konkrétních námitek, ostatně to vyplývá již z označení tohoto řízení, tj. řízení o námitkách. Je logické, že tyto námitky jsou věcně projednatelné, pokud jsou zdůvodněny. Pokud žádné námitky podány nebyly, resp. nebyly podány konkrétní námitky obsahující pochybnosti o spáchání přestupku včetně označení příslušných důkazů, tak by žalobkyní zastávaný názor o povinnosti správního orgánu ex officio zjišťovat další skutečnosti nad rámec povinnosti správního orgánu řízení o námitkách (argumentace soudu viz výše) nebyl v souladu se smyslem a účelem tohoto řízení. Takový názor by vedl k tomu, že pokud by si řidiči v přestupkovém řízení vůbec nestřežili svá práva, když by nevyužili zákonných prostředků ke své obraně, tak by pohodlně mohli počkat až do námitkového řízení, když by ani dokonce nemuseli odůvodňovat podané námitky a správní orgány by ve smyslu absurdní argumentace žalobkyně byly povinny považovat v podstatě pravomocná rozhodnutí o spáchaných přestupcích za „cár papíru“ a opětovně by posuzovaly otázku jejich viny. Řízení o námitkách je i přes to, že bodový systém z povahy věci trestních sankcí, stále správním řízením, ve kterém platí zásada „*iura vigilantibus non dormientibus prosunt*“ („*práva prospívají dbalým, ne nedbalým*“). Proto pokud žalobkyně podala námitky proti provedeným záznamům bodů v registru řidičů, bez jejich konkretizace, bez tvrzení a označení důkazů, že se přestupku nedopustila, nebyl povinen a ani oprávněn správní orgán sám sobě zpochybňovat existenci podkladů, ze kterých vycházel, tj. existenci pravomocných rozhodnutí o spáchání přestupků, přičemž byl povinen respektovat **zásadu presumpce správnosti těchto právních aktů a zároveň byl povinen respektovat zásadu ne bis in idem**, tedy nemohl se opětovně ex officio zabývat existencí odpovědnosti žalobkyně ze spáchání těchto přestupků. Obecně lze rovněž souhlasit s tvrzením žalobkyně o tom, že „*je důkazní břemeno na správním orgánu a rozhodně neplatí, že se žalobce jako účastník řízení v trestním obvinění musí jakkoliv vyvinít.*“ Žalobkyně však zcela záměrně pomíjí uvedenou zásadu presumpce správnosti správního aktu a zásadu ne bis in idem, když ze smyslu tohoto jejího tvrzení vyplývá, že by snad dokonce v tomto řízení o námitkách měl správní orgán provádět důkazy za účelem prokázání viny žalobkyně ze spáchání evidovaných přestupků, o které bylo již jednou rozhodnuto rozhodnutími o přestupcích. To už snad ani nemůže myslet vážně. Jestliže již jednou tato vina byla na základě pravomocných rozhodnutí správních orgánů prokázána, tak **žádné břemeno důkazní správní orgán netíží.** Jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí, zejména z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, žalobkyně měla možnost konkrétně zpochybnit to, že přestupky uvedené v registru řidičů nespáchala a označit k tomu též potřebné důkazy, když dne 16.4.2014 se dostavil zmocněnec žalobkyně Ing. Miloslav Jaroš k nahlédnutí do spisu správního orgánu, přičemž si pořídil kopii spisové dokumentace.

Ostatně ani v odvolání proti rozhodnutí orgánu prvního stupně, v jehož odůvodnění byly všechny přestupky konkrétně popsány, neuvedla žalobkyně žádné tvrzení o tom, že by tyto přestupky nespáchala. Proto je nutné vycházet z výše uvedených zásad a soud může konstatovat závěrem, že pro zákonnost žalovaného rozhodnutí plně postačovaly tyto v něm uvedené závěry: „Správní orgán prověřil záznamy výše uvedených bodů v registru řidičů, porovnal soulad údajů jednotlivých oznámení o uložení pokuty se záznamy v registru řidičů a došel k závěru, že tyto záznamy byly v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem o silničním provozu“, a z „tohoto důvodu nemá správní orgán pochybnosti o správnosti provedených záznamů v bodovém hodnocení“. K žádnému jinému závěru v dané věci nebyl správní orgán povinen a ani oprávněn (argumentace soudu viz výše).

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a musel ji zamítnout (§ 87 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšná žalobkyně nebyla v řízení úspěšná a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 18. prosince 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová